

prof. dr hab. Karolina Komasa
dziedzina sztuki
dyscyplina sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu
Wydział Rzeźby

Poznań 07.10.2020 r.

RECENZJA

autoreferatu i osiągnięcia habilitacyjnego oraz dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego
doktora sztuki **Małgorzaty Wiśniewskiej**
w związku z postępowaniem habilitacyjnym
w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki

Rada Naukowa ds. stopni i tytułów naukowych Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku przekazała mi Uchwałę nr 9 z dnia 28 maja 2020, w której zawiadamia, że działając na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) oraz w związku z pismem z dnia 10 maja 2020 r. nr Z8.4000.2.2020.2.AS Rady Doskonałości Naukowej ws. powołania części składu komisji habilitacyjnej powołała mnie na recenzenta komisji habilitacyjnej w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego pani *dr Małgorzaty Wiśniewskiej*. Postępowanie zostało wszczęte w dniu 14 stycznia 2020 roku.

Nr sprawy PBNE.533.1.2020.13

Do zlecenia została dołączona dokumentacja złożona przez habilitanta:

1. Dokumentacja przewodu habilitacyjnego w formie publikacji. Na publikację składają się wszystkie niezbędne materiały, dokumentacja dorobku, autoreferat w j. polskim i j. angielskim.
2. Dokumentacja przewodu habilitacyjnego na pendrive.

Podstawowe dane habilitanta

Kandydatka urodziła się [redacted] W latach 1995-2020 uczęszczała do Liceum Sztuk Plastycznych w Gdyni, co uwieńczyła uzyskaniem w 2020 r. dyplomem plastyka wystawiennika. Dalej, związana była z Gdańskiem, gdzie studiowała rzeźbę na Wydziale Rzeźby gdańskiej Akademii Sztuk Pięknych i uzyskała dyplom z wyróżnieniem w pracowni prof. Stanisława Radwańskiego. Tamże, w roku 2012, na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt.: „Aglomeracje”, której promotorem była dr hab. Małgorzata Kręcka-Rozenkranz, uzyskała stopień doktora.

Przebieg zatrudnienia podkreśla silne związki z macierzystym wydziałem. I tak:

- w trakcie studiów pracowała jako:

2004 - 2005: asystent stażysta w Pracowni Podstaw Rysunku dla studentów pierwszego roku Wydziału Rzeźby na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni dr hab. Małgorzata Kręcka - Rozenkranz).

- po dyplomie (od 2006 do teraz) zatrudniona była jako:

2006 - 2016: asystent w Pracowni Rysunku (kierownik pracowni prof. Mariusz Kulpa)

2006 - 2008: asystent w Pracowni Podstaw Rzeźby dla studentów pierwszego roku Wydziału Malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni ad. Magdalena Góra - Schmidt),

2006 - 2010: asystent w Pracowni Podstaw Rzeźby dla studentów pierwszego roku Wydziału Grafiki (kierownik pracowni dr Marek Targoński),

2009 - 2013: asystent w Pracowni Podstaw Rzeźby dla pierwszego roku Malarstwa (kierownik pracowni dr hab. Robert Kaja),

- 2011 - 2012: asystent w Pracowni Podstaw Rzeźby dla pierwszego roku Grafiki (kierownik pracowni dr hab. Tomasz Sobisz),
- 2013 - 2016: asystent w Pracowni Projektowania i Organizacji Przestrzeni dla studentów trzeciego, czwartego i piątego roku Kierunku Rzeźba, Wydziału Rzeźby i Intermediów na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni dr hab. Robert Kaja),
- 2013 - 2016: asystent w Projektowania Organizacji Przestrzeni dla studentów pierwszego stopnia Kierunku Intermedia, Wydziału Rzeźby i Intermediów na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni dr hab. Robert Kaja),
- 2013 - 2016: asystent w Pracowni Kształtowania Otoczenia dla studentów trzeciego i czwartego roku Kierunku Intermedia, Wydziału Rzeźby i Intermediów na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni dr hab. Robert Kaja),
- 2014 - 2017: prowadzący Pracownię Podstaw Rzeźby dla Studentów pierwszego roku Wydziału Grafiki na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku,
- 2016 do teraz: adiunkt (od 2017) w Pracowni Podstaw Rzeźby dla studentów pierwszego i drugiego roku, Kierunku Rzeźba na Wydziale Rzeźby i Intermediów na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku (kierownik pracowni dr hab. Tomasz Sobisz, prof. ASP)

1. Ocena autoreferatu

Autoreferat napisany został prawidłowo. Składa się z ośmiu części, sygnalizujących ważne wątki oraz etapy rozwoju artystycznego Kandydatki. Opisuje Ona swoje zmieniające się artystyczne fascynacje, począwszy od czasów licealnych, gdzie wskazuje zainteresowanie włoskim renesansem i Michałem Aniołem, i dalej, w czasie studiów, w czasie których swój rzeźbiarski rozwój oparła o analizy twórczości klasyków: Rodina, Caravaggia czy Boscha. Z drugiej zaś strony, wymienia także „mobile Calder’a, [...] niezwykle zestawienia materiałów Joseph’a Beuys’a” czy prace Manzu. Mimo tak wielu fascynacji, zaznacza, że „w swojej twórczości jednak nigdy nie próbowała[...] ślepo odwzorowywać czy naśladować, poszukiwała[...] swojego języka i własnych rozwiązań formalnych. Od lat intryguje [ją] [...] związek między abstrakcją organiczną i geometryczną [...].

Już w pracy doktorskiej przedstawione reliefy, pełne przemysłowych odpadów, budują mięsiste powierzchnie, które mogą odzwierciedlać widoki miast, zgiełk linii produkcyjnych. Zimno zastosowanego metalu, geometryczne struktury, z których są zbudowane, sugerują silny związek z futurystycznym sposobem myślenia, urbanistycznym środowiskiem, do którego przylgnęła i z którego czerpie natchnienie.

Używana przez dr Wiśniewską materia rzeźbiarska, konkretny, ciężki kamień i twardy metal to środki wypowiedzi wymagające umiejętności ich ujarznienia. Wiązą się one z ogromnym wysiłkiem, także fizycznym, który traktuje jako element swojej twórczej kreacji. Trzeba odkryć w sobie pewną zawziętość, aby sprostać tym technologicznym wyzwaniom. Jej formalne i materiałowe poszukiwania i eksperymenty oparte są o solidną znajomość rudymentów sztuki rzeźbiarskiej.

Buduje to ciekawe połączenie z praktyką graficzną, którą Kandydatka nabyła jeszcze w liceum, i której „łatwość” nie uległa. Może to natomiast tłumaczyć obecność w jej twórczości motywów interdyscyplinarnych. Rozpiętość między grafiką, rysunkiem a rzeźbą z jednej strony oparta jest na kontraście, z drugiej zaś na poszukiwaniu harmonii, wspólnego mianownika. W odpowiedzi jako płynne przejście pomiędzy nimi dr Wiśniewska zaproponowała formułę reliefu. Tym też tłumaczę silną potrzebę obecności a nawet dominacji koloru w jej pracach, nawet za cenę, jak pisze, poniesienia fiaska. Wartościuje też wątki muzyczne, odnajdując w tym mechanicznym świecie lekkość i piękno dźwięku, rytm, który niesie ze sobą życiową energię oraz odpowiednie brzmienie. Jej prace świadczą o umiejętnym wyważeniu proporcji w emocjach i wątkach osobistych, będących zacznem prac, a ich geometrycznym zobrazowaniem, „tylko sobie [...] [argumentując] sens wszystkiego”.

Dr Wiśniewska komentuje także swoją pracę nauczyciela akademickiego, którą ocenia jako nietypową i nieoczywistą. [...] w trakcie czternastu lat pracy na uczelni, przeszła[...] przez jedenaście różnych pracowni, nabierając wielu doświadczeń i starając się wypełniać szeroki zakres swoich obowiązków. Przeszła[...] przez wszystkie Katedry na Wydziale Rzeźby, począwszy od Katedry Rysunku (2006-2016), poprzez Katedrę Specjalizacji (2013-2016), po Katedrę Rzeźby (od 2016 do chwili obecnej). Praktyczne rozpoznanie wszystkich wątków budujących potencjał wydziału musiał wpłynąć na poszerzenie jej potencjału artystycznego i, co za tym idzie, dydaktycznego. Musiała rozwinąć elastyczne, różnorodne myślenie, legitymować się umiejętnością wielokierunkowej komunikacji, tak, by przełożyć ją na pracę ze studentami z różnych kierunków, w czym na pewno pomogła jej interdyscyplinarna natura.

2. Ocena dołączonego dzieła artystycznego

Kandydatka wskazała do oceny w przewodzie habilitacyjnym cykl rzeźb pt.: „Layers”, który powstał w latach 2018-19. Jego całość tworzy osiem reliefów o jak technicznie brzmiących tytułach: „L-1”, „L-2”, „L-3”, „L-4”, „L-5”, „L-6”, „L-7”, „L-8”, których zadaniem jest porządkowanie powstałych prac, i o których można wnioskować, zachowują tylko chronologię ich powstawania. Już to sugeruje ich pewnego rodzaju produkcję. Przenosi w świat fabryk i bezosobowej tożsamości. Prace (prócz jednej: „L-5” 110x44 cm), opisane są w proporcji kwadratu o wymiarach mniej więcej 50x50 cm i są wykonane przeważnie z aluminium, lakierowanego aluminium i stali. Kilka („L-2”, „L-4”, „L-8”) wykonanych jest techniką własną na bazie folii i PCV. W nich oraz w „L-6” pojawia się znaczna ingerencja kolorem.

Wykonane są jakby z elementów technicznych, jakichś fragmentów lub odpadów przemysłowych, które połączone zostały wg nieznanego klucza w zagadkowe struktury, jakieś mechanizmy, będące echem wnętrza zegarków lub podzespołów elektronicznych. Niektóre przypominają dziwne rysunki techniczne, jakieś mechaniczne szkice a może zaczątki miast, mapy czytelne tylko nieznanym konstruktorom. Są czymś znajomym i obcym jednocześnie. Czy to znaki nadchodzącej przyszłości, jakieś kosmiczne dzienniki? A może zapiski wariata? Geniusz od szaleństwa zawsze dzieliła bardzo cienka, czasem niewidzialna granica.

Autorka sama pisze, że trudno jest jej „jednoznacznie określić i sklasyfikować te kompozycje. W nawiązaniu do suprematyzmu mogłaby[...] je nazwać architektonami i planitami czy może to instalacje graficzne?” Dalej pisze, że „cykl „Layers” jest przykładem tego, że każda z warstw skrywa tajemnicę wewnętrzną, psychologiczną stronę [...] [jej] osobowości, introwertyczną i bardzo osobistą. Industrialny charakter cyklu, skojarzenia z maszynami, elementami technicznymi są uzasadnione, [gdziej] uwielbia[...] tkankę miejską z całą jej przemysłową, surową powłoką, stoczniową maszyną oraz loftowymi przestrzeniami.”

Związek ten jest tak silny, że przejawia się już w pracach z przewodu doktorskiego, zatytułowanych „Aglomeracje”. W pierwszej chwili wydawał mi się nawet zbyt silny, oba cykle: „Aglomeracje” i „Layers” dotyczą podobnych kwestii osiągniętych podobnymi rozwiązaniami formalnymi. Jakby brakowało w całym tym okresie jakiegoś przełomu, odcięcia się od przeszłości, nowego otwarcia.

Po analizie dostrzegam jednak w przedstawionym cyklu („Layers”) jakąś dojrzałość i dążenie do równowagi, czyli więcej balansu formalnego mniej zaś produkcji detali. Jak sam tytuł wskazuje, poszukiwanie głębszych pokładów rzeczywistości poprzez nawarstwienia kolejnych, także barwnych elementów. Powstają w ten sposób znaki, opowieści, budujące tożsamość artystyczną Kandydatki, która „tworząc w poczuciu nieuchronności, prag[nie][...] zachować ułamek bezpowrotnie uciekającego dnia, skrawek wspomnień i minionych zdarzeń, przetwarzając je na język właściwego [...] [jej] obrazowania.”

W próbie porządkowania i podsumowywania swoich osiągnięć na potrzeby awansu naukowego, brakuje jednak skonkretyzowania własnych powiązań artystycznych lub po prostu zarysowania aktualnych odniesień do świata sztuki, wydarzeń, prac czy artystów. Zatrzymanie się na teorii suprematyzmu Kazimierza Malewicza, wskazanie „elementów Pop Art’u” w swoich realizacjach, uważam za niewystarczające, wobec osoby, która ma stać się samodzielnym pracownikiem naukowym.

3. Ocena osiągnięć naukowych lub twórczych

W okresie po doktoracie Habilitantka dokumentuje:

- a. 6 wystaw indywidualnych. Wymienię te, które wydają mi się najważniejsze: w Galerii BCS - Bydgoskie Centrum Sztuki (2018), w Galerii Piwnica pod Dzwonami w Krakowie (2019), poza tym 2 w Gdańsku, w tym 2 zagraniczne: w Galerii Alka w Telsiai na Litwie (2014) oraz w Klostersgalerie Zehdenick w Berlinie (2016).
- b. 44 wystawy zbiorowe m.in. w Zakopanem, w Gdańsku, w Galerii El w Elblągu (2013), w Galerii Neon we Wrocławiu (2014), w Galerii Kobro na ASP w Łodzi (2014), w Galerii Wozownia w Toruniu (2014), w Gdańsku, w Tczewie w Galerii Fabryka Sztuki (2015 i 2019), w Galerii CRP w Orońsku (2016), w Iławie, w Krakowie w Pałacu Sztuki i w Galerii ASP (2016), w Poznaniu w Galerii Aula UAP i na MTP (2016), w Bydgoszczy, w Złotej Górze, w Warszawie w Galerii 18A (2017), w tym 14 zagranicznych: na Litwie: w Muzeum Alka w Telsiai (2013, 2014 i 2015), w Sant John Gallery w Wilnie (2013, 2014, 2015 i 2019), w Villnius Art Academy Gallery Faculty in Telsiai (2014, 2019), w Villnius College of Technologies and Design (2019), w Northern Courthouse w Castle Museum w Kłajpedzie (2019) oraz w Niemczech na Międzynarodowych Targi w Dusseldorfie (2015).

c. 13 działań w grupie: projekty, realizacje, konkursy, w tym 6 zagranicznych:

m.in. udział w Mistrzostwach Polski w Rzeźbie ze śniegu w Szklarskiej Porębie, z zespołem (2013 i 2015); udział w konkursie na statuetkę, Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz konkursie na statuetkę Prezydenta RP (2013), projekt i realizacja statuetek, Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (2018) oraz realizacja rzeźby monumentalnej „Stone tree” (2018) i „Stone tree – Industrial” (2019) obie w Złotej Górze.

Za granicą był to dwukrotny udział w Międzynarodowym Konkursie Medalierskim zorganizowanym w ramach Międzynarodowego Sympozjum w Telsiai na Litwie (2014 i 2015) oraz działalność w Chinach w Kantonie w latach 2015 i 2016 obejmująca: projekt i realizację statuetek na X Międzynarodowy Festiwal Poezja i Ludzie; realizację rzeźby monumentalnej „We”; projekt i realizację statuetek na I Międzynarodowy Festiwal Filmów Dialektycznych oraz realizację rzeźby monumentalnej „Hand by hand” (współautorstwo).

d. wśród 6 nagród i wyróżnień, w tym 1 zagranicznej widzimy:

dwukrotne uzyskanie Grand Prix w Mistrzostwach Polski w Rzeźbie ze Śniegu (z zespołem) w Szklarskiej Porębie (2013 i 2015) oraz dwukrotnie Nagrody Rektora ASP Gdańsk, raz indywidualnej (III stopnia) za aktywność artystyczną oraz wielowątkową działalność dydaktyczno-organizacyjną na rzecz WRI (2016) i zespołowej (II stopnia) za udaną próbę wskrzeszenia sympozjum rzeźbiarskiego w krajobrazie Kaszub pt.: „Geometria Kamienia” (2019), a także Stypendium Marszałka Województwa Pomorskiego dla Twórców Kultury (2014). Za granicą na Litwie zdobyła nagrodę Grand Prix w Międzynarodowym Konkursie Medalierskim zorganizowanym podczas 30. Międzynarodowego Sympozjum Medalierskiego w Telsiai (2014).

e. 6-krotny udział w sympozjach międzynarodowych za granicą lub wykłady, w tym trzykrotnie na sympozjum medalierskim w Telsiai na Litwie (2013-2015), w 2015 na Słowacji w Workshops Vysokich Teplot na International Art Casting w Umeni Academy (Sculpture Department) w Banskiej Bystricy wraz z wykładem „Made in China”. Natomiast w Chinach w Kantonie na Academy of Fine Arts, Sculpture Department wygłosiła wykład „Made in Poland” (2015).

e. 7-krotnie brała udział w sympozjach międzynarodowych w kraju: w tym czterokrotnie w Międzynarodowych Warsztatach Odlewniczych w Małej Zbrojowni na ASP Gdańsk (2012-2015), w Międzynarodowym Sympozjum Rzeźbiarskim „Gravitas” CRP w Orońsku (2016) oraz dwukrotnie w Złotej Górze w Kartuzach na Międzynarodowym Sympozjum Rzeźby w Granicie „Geometria Kamienia” (2018 i 2019).

To aktywność bardzo intensywna, mówiąca o wielkiej pasji i oddaniu sprawom sztuki, rzeźby. Świadczy o ogromnej energii włożonej w proces twórczy, której skutkiem jest rozwój swojego warsztatu, świadomości, a co za tym idzie, budowanie swojej artystycznej tożsamości.

Dr Małgorzata Wiśniewska pracuje cyklami. W dokumentacji przedstawia cykle pt.: „Pillows” oraz „Construction” wraz ze swoimi elementami składowymi: „Re-construction”, „In-construction” i cykl rysunków „De-construction”. Odniosę się do wybranych cykli i prac.

Pierwszy, powstawał zaraz po doktoracie, w latach 2012-2014. Autorka kontynuuje w nim wątki industrialne, multiplikacje dziwnych wybrzuszeń i zagłębień. Charakteryzuje je obłość krawędzi, sflaczałość powierzchni, co stanowi kontrast do geometrycznych, wykreślonych ostrymi cięciami, modułów z cyklu „Aglomeracje”. Miękkie kształty nadal przyjmują formę reliefów, które traktowane coraz śmieiej, stają się także formami pełnowymiarowymi. Ich różnorodność podkreśla nadanie im zdecydowanego koloru, który porządkuje poszczególne prace jako tytuł. Nieobecna w nich narracja, ma zupełnie inny charakter niż w pozostałych cyklach. Jest jakby porzucona albo raczej: zaniechana. Im bardziej sprawia wrażenie nieważnej, tym bardziej widoczne jest dopieszczenie ich warstwy technicznej: precyzyjnie odlanej i dokładnie opracowanej z perfekcyjnie nałożoną powierzchnią koloru.

Drugi cykl „Construction”, powstający najdłużej, w latach 2015-2018, jest powrotem do wątków podejmowanych w pracy doktorskiej. Może nawet zbyt dosłownie jak w podcyklu „Re-konstruktion”, który jest powtórzeniem wprost form przestrzennych z doktoratu, wyciętych jakby z sześciennych kubów i pokrytych na nowo kolorem. Na sztywnej, ostro ciętej, stalowej powierzchni, kolor ten pracuje zupełnie inaczej. Trzeba niestety wysilić nieco wyobraźnię, bo na jednych zdjęciach wygląda on inaczej niż na drugich (przypuszczam, że to błąd graficzny dokumentacji).

Podcykl „In-construction” to znów cykl reliefów, który powstawał „w momencie zmagania się z samodzielnym remontem własnego mieszkania. [...] to zapis dziewięciu miesięcy burzenia, budowania, tynkowania [...]”. Czynności budowlane, przeorganizowanie wnętrza budynku, to również moim zdaniem rzeźbienie, o tyle trudniejsze, że jest to ingerencja w zastałą strukturę architektoniczną a podejmowane decyzje dotyczą tego, czy dany fragment zostaje, czy nie. Jeśli nie, co w puste miejsce? Trzeba mieć na względzie wszystkie tajniki sztuki budowlanej, wiedzieć na ile i jak konstrukcję pomieszczeń można zdeformować. Cena pomyłki może bowiem kosztować życie... Waga podejmowanych decyzji zapisanych w pracach tego cyklu kontrastuje z lekkością formalną ażurowych form, znów składanych z jakichś fragmentów, jakby pośpiesznie dopasowywanych, notujących istotną zasadę, ogólny zarys zapamiętywanej myśli, obrazu. Są fragmentem nieznannej całości, a może jakimś passe-partout? W moim odczuciu, w pracach tych pobrzmiewa kobrowska przestrzeń nieskończona, która współlistnieje z formą, która pozwala jej się przenikać.

W kolejnych pracach przedstawionych w dokumentacji dorobku artystycznego za interesujące uważam fakt, realizacji projektów w skali monumentalnej. Przełożenie charakteru zwłaszcza rzeźby figuratywnej do dużych rozmiarów bez zagubienia jego lekkości i ekspresji, to nie lada wyzwanie. Stąd wyróżniłabym pracę „Hand by hand” (współautorstwo 50%) powstałą w Kantonie w Chinach o wysokości prawie 5 m jako ważne doświadczenie w praktyce rzeźbiarskiej Habilitantki. Od rzeźbiarza praca taka wymaga dużej biegłości manualnej i technicznej (praca odlana w brązie), a przede wszystkim niezwykłego wycucia przestrzeni, w której praca ma stanąć i ogromu wyobraźni, by współgrała z otoczeniem, nie zaś skrzeczała. Podobnie zresztą z realizacją marmurową „We”, w której należało uwzględnić „brzmienie” użytego kamienia o wysokości prawie 2,5 m.

W skali plenerowej powstała także praca „Stone tree” (o wysokości 2,3 m). Zaciekało mnie w niej myślenie o wykonanych z otoczków „liściach” jak o balonach wciśniętych w twardą stalową ramę. Odwrotnie niż w cyklu Pillows, tu miękkie owoce ukrywają swoje kamienne pochodzenie.

Różnorodność podejmowanych przez dr Wiśniewską aktywności rzeźbiarskich budzi szacunek. Buduje obraz osoby niezwykle pochłoniętej swoją pasją pokonywania oporu idei, materii i skali, pozostającej wierną tradycyjnym, ciężkim materiałom, nie zamykając się na inne rodzaje rzeźby (statuetki) i techniki, nawet te efemeryczne (realizacje w śniegu).

4. Ocena osiągnięć dydaktycznych i organizacyjnych

Habilitantka przedstawia cały wachlarz działań zarówno dydaktycznych jak i organizacyjnych.

Dokumentuje:

- a. 8 recenzji prac dyplomowych;
- b. kierowanie 2 projektami badawczymi: 2012/2015 - Obiekt, forma a przestrzeń oraz 2017/2019 - Geometria Kamienia (Międzynarodowe Sympozjum Rzeźby w Granicie);
- c. w ramach działalności na rzecz Wydziału i Uczelni prace w procesie rekrutacyjnym jako dyżurna, członek i sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, jako członek Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej ds. przyznawania studenckich stypendiów Erasmus, członek Wydziałowej Komisji Stypendialnej, członek Uczelnianej Komisji Wyborczej, a przez prawie cały okres zatrudnienia jako członek Rady Wydziału;
- d. współorganizowanie Krajowej Konferencji Rysunku (2011-2014) a także Międzynarodowej Konferencji Dotyczącej Problematyki Odlewnictwa Artystycznego (2012-2015);
- e. współorganizowanie w latach 2012-2015 Międzynarodowych Warsztatów Odlewniczych, a w latach 2018-2019 organizację Międzynarodowego Sympozjum Rzeźby w Granicie „Geometria Kamienia”;
- f. współorganizowanie szeregu wystaw rzeźby pracowników wydziału w Gdańsku, Wrocławiu, Łodzi, Elblągu, Łławie, Krakowie, Sopocie, wielokrotnie wystaw rysunku towarzyszących konferencji rysunku, a także dwukrotnie wystaw Najlepsze Dyplomy w Gdańskiej ASP;
- g. opracowanie na rzecz wydziału wszelkich niezbędnych materiałów informacyjnych jak plakaty, plansze, foldery, zaproszenia (ponad 20);
- h. organizację 11 wystaw studenckich rysunkowych, odlewniczych, rzeźbiarskich związanych z różnymi wydarzeniami wydziałowymi;

- i. w okresie po doktoracie organizację konkursu na najlepszą pracę studencką podczas Międzynarodowych Warsztatów Odlewniczych (5-krotnie).

Lista tych aktywności po raz kolejny jest obszerna a dołączona dokumentacja świadczy o jej wysokim poziomie i potwierdza szeroki zakres związany z zatrudnieniem w wielu pracowniach. Cieszy fakt, że otwartość Kandydatki wiąże się ze świadomością, że w pracy dydaktycznej wymiana wiedzy i rozwój działa w obie strony, nie tylko w stronę studenta, ale i pedagoga. Coraz to bardziej samodzielne zadania przez nią podejmowane świadczą o zaufaniu jakim cieszy się zarówno wśród przełożonych jak i studentów. Myślę, że jest cennym pracownikiem i partnerem we wszystkich wymaganych aspektach pracy na uczelni artystycznej.

Konkluzja

Przedstawione powyżej osiągnięcia, świadczą o bogatej, twórczej osobowości dr Małgorzaty Wiśniewskiej, którą potrafi konstruktywnie dzielić się swoimi doświadczeniami z artystycznym otoczeniem. Jej natura poszukiwacza i eksperymentatora mocno rezonuje zwłaszcza na aktywność jej podopiecznych.

Jednocześnie zorganizowanie, uprządkowanie jej wielowarstwowej działalności gwarantuje skuteczność i jakość w jej urzeczywistnianiu. Wspaniale dysponuje warsztatem rzeźbiarskim, rozumie jego wagę, a jednocześnie podąża własną ścieżką rozwoju artystycznego, kierując także swoją uwagę ku innym kulturom, które traktuje jako kluczowe w poszerzaniu horyzontu twórczego.

Na podstawie przedstawionych przez Kandydatkę materiałów, po ich wnikliwej analizie, wyrażam opinię, iż osiągnięte efekty artystyczne, dydaktyczne i inne stanowią o znaczącym wkładzie Habilitantki w rozwój dyscypliny.

Stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, organizacyjne i dydaktyczne dr Małgorzaty Wiśniewskiej spełniają wymagania przepisów art 219 ust.1 pkt.2 i 3 ustawy z dn.20.07.2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 85 ze zm.)

